Gloria

tema
FLYKTING

Piteå församlings tidning Nr 4. 2015

Gert
möter upp på perrongen

Helena Stenberg om kommunens flyktingmottagande.

Svenska kyrkan
PITEÅ FÖRSAMLING

Välkommen!

I det här numret kan du läsa om följande

Resan har bara börjat ..... sid 3

Mångfald är nyckeln ..... sid 6

gabriel ..... sid 8

Såpbubblor som hemligt vapen ..... sid 10

Flykten till Piteå ..... sid 12

SM-veckan 2016 ..... sid 13

Korsord ..... sid 15

gabriel

Diskrimineringen i Piteå är större än vi tror. Strömbackaskolans samhällsprogram med medieinriktning står för mittuppslaget. Läs mer på sid. 8.

Följ oss i sociala medier!

Piteå församling på Facebook
www.facebook.com/piteaforsamling
Piteå församling på Instagram
piteaforsamling

I gråzoner

Höstens flyktingkatastrof har varit omfattande. Annat kan nog ingen säga. I media tenderar flyktingkatastrofen att porträtteras i ett slags svartvitt-perspektiv. Vi och dom. De som kommer utifrån, som vill in i vårt land. Många är de flyktingar som under hösten rest i gråzoner, utan att veta om eller när de ska komma fram till en plats de kan kalla hemma.

Till järnvägsstationen i Luleå kommer flyktingar som huvudsakligen ska vidare till Finland, men en del stannar och söker asyl i Sverige. På järnvägsstationen arbetar bland andra diakonen Gert Lundström med att möta människor. Vi träffade Gert en disig novemberdag för att se hur Svenska kyrkan i Luleå tillsammans med andra organisationer och myndigheter arbetar. Gert kan identifiera sig i flyktingarnas historia – som femåring kom han till järnvägsstationen i Jörn utan någon på plats att möta honom. På sidan 10 delar Gert med sig av sin berättelse.

Att hjälpa till på plats är nödvändigt, men lika viktigt är det att tänka långsiktigt. Diakonen Anna-Stina Eriksson berättar om asylprocessens innebörd och hur viktigt det är att hjälpa nya svenskar, så att de får bli en del av ett sammanhang. Läs mer på sidan 3. Och fler nya svenskar lär vi bli i Piteå kommun. Tidigare i höst tog nämligen kommunfullmäktige beslut om att utöka avtalet med Migrationsverket för flyktingmottagning upp till 300 personer per år inklusive ensamkommande barn som fått uppehållstillstånd. Kommunalrådet Helena Stenberg kommenterar beslutet på sidan 6.

Vad det innebär att under en längre period eller för alltid vara på flykt är svårt att förstå. När Jesus hade fötts sade Herrens ängel till Josef att han skulle ta med sig det nyfödda barnet och hans mor och fly till Egypten, för att undkomma Herodes bud om att döda alla nyfödda pojkar. Vidare kan man i Matteusevangeliet läsa att när Herodes hade dött bad Herrens ängel Josef att han skulle föra sin familj till Israels land. Gud förde Jesu familj till trygghet – från gråzoner till klarhet. Låt oss göra detsamma för alla nya svenskar.

Trevlig läsning!

Magnus & Sara

Gloria
Gloria är Piteå församlings församlingstidning som utkommer fyra gånger/år. Gloria delas ut som samhällsinformation till alla hushåll i Piteå församlings geografiska område.
Omslagsbild: Maria Fäldt

Ansvarig utgivare
Mats Björk, tf. kyrkoherde
Redaktörer & formgivare
Sara Andersson, kommunikatör
Magnus Borg, kommunikatör
Tryck
GTC Print

Piteå församling
Nygatan 23, 941 31, Piteå
Växel: 0911-27 40 00
Öppettid vardagar: 08.00-16.00
Lunchstängt: 12.00-13.00
pitea.forsamling@svenskakyrkan.se
Öppna kyrkor, se hemsidan.

Resan har bara börjat

Höstens bilder har väckt människors engagemang och öppnat våra hjärtan. Vi ser krisen, de akuta och livsnödvändiga behoven. Men Anna-Stina Eriksson, diakon i Piteå församling, vill att vi ska se längre än så.

Foto: Maria Fäldt

Foto: Maria Fäldt

Aldrig mer ska jag få känna doften av mitt hem

Anna-Stina har under flera år arbetat nära och med våra nyanlända svenskar. Hon har ett nära samarbete med Piteå kommun och andra organisationer. Hennes arbete har berikat henne med många nya vänner från jordens alla hörn och hon är idag extramamma, syster och vän.

Hon tycker att det är positivt med allt engagemang men att den stora utmaningen ligger i det långsiktiga arbetet. Hur tar vi hand om de som gjort resan och överlevt när de fått uppehållstillstånd?

När man har flytt sitt land, undan krig och död, när man kommit hit som flykting startar asylprocessen. En process som, enligt Anna-Stina, kan se olika ut och ta olika lång tid. Det är en tung tid med mycket ovisshet. Man fylls av tankar: får jag stanna eller inte? När beskedet kommer, om det kommer, att du får stanna startar en resa som handlar om identitet. Lättnaden har släppt och man pustar ut samtidigt som nya frågor väcks, berättar Anna-Stina.
– Vem är jag nu, i detta nya land? Kraven infinner sig, från omgivningen men kanske starkast från mig själv. Jag vill lära mig språket, utbilda mig, börja arbeta och göra rätt för mig. Men vem är jag nu? Det är också nu som orden ”aldrig mer” dyker upp vilket är smärtsamt och svårt. Aldrig mer ska jag få se mina anhöriga, aldrig mer ska jag få känna doften av mitt hem, aldrig mer ska jag gå gatan fram på stan och omges av mitt modersmål.

Det finns en sorg i orden ”aldrig mer,” säger Anna-Stina, en sorg som måste få utrymme och det är ofta nu kampen att hitta sina barn och återförena sin familj börjar.
– Mitt i allt sorg ska de lära sig ett nytt språk, en ny kultur med skrivna och oskrivna koder. Hur gör man här, vad passar och vad passar inte? Vad står det på alla skyltar, hur hittar jag de varor jag vill ha när jag handlar?

Anna-Stina menar att vi med dagens forskning vet hur viktigt det är för vår hälsa att känna att man är en del av ett sammanhang. Människans grundläggande behov är att bli sedd, älskad och bekräftad och det gäller oss alla. Vår långsiktiga utmaning är därför, enligt Anna-Stina, att hjälpa alla nyanlända in i samhället så de också känner att de är en del av ett sammanhang.
– De som har förlorat allt, sitt hem, sin familj, sin yrkesidentitet och självbild behöver spegla sig i andra, så se på dem med snälla ögon. Ta kontakt när vi möter dem i föreningslivet, arbetslivet, skolan och tala om när det blir tokigt, när kulturer krockar. Förklara hur vi gör, hur våra seder är. Men var öppen, menar Anna-Stina, för i mötet kan vi lära oss mycket. De har en annan kunskap och erfarenhet som kan berika oss.

Det bästa sättet att förebygga rasism är, enligt Anna-Stina, att lära känna varandra. Då kan vi skaka om våra fördomar för i grunden handlar det om att alla hör ihop som människor, vi behöver varandra, oavsett religion, hudfärg eller politisk åsikt. Anna-Stina har under åren mött många svåra livsöden och hon känner en stor ödmjukhet och respekt inför dessa människor och deras berättelser. Berättelser som ska vårdas och respekteras.
– Det har gett mig perspektiv och gjort mig otroligt tacksam för att jag är född och lever i ett land dit människor vill fly, inte fly ifrån. Jag har varit med när familjer återförenats och när analfabeter lärt sig läsa, det är stort. Jag kallar mig en av Piteås rikaste personer, fast

det syns inte i taxeringskalendern, säger hon och skrattar. Språket är nyckeln poängterar Anna-Stina. Det är först när de lärt sig språket som de får möjlighet att berätta vem de är, hur deras liv har varit och vad de vill. Men det hänger inte bara på dem, menar Anna-Stina.
– Ofta hör man frågor om hur mycket de kostar oss. Men det är faktiskt upp till oss. Det är så viktigt att vi tar tillvara på dem och ser dem som resurser och inte belastning. Ju fortare de kommer in i ett sammanhang desto snabbare blir de en resurs för samhället. De behöver lära sig språket, men då måste vi tala med dem.

Anna-Stinas uppmaning till oss medmänniskor är att visa kärlek, visa respekt och förstå att de, liksom oss, kämpar. Deras resa har bara börjat och vi kan alla bidra med ett leende och ett hej när vi möts. Det enkla, det lilla ger en känsla av sammanhang.

Text: Sara Andersson

FAKTA / BEGREPP

- Asylsökande - är den som tar sig till Sverige och ansöker om skydd (asyl) här, men som ännu inte har fått sin ansökan avgjord.
- Flykting - du är flykting om du har välgrundade skäl att vara rädd för förföljelse på grund av: ras, nationalitet, religiös eller politisk uppfattning, kön, sexuell läggning eller tillhörighet till viss samhällsgrupp.
- Uppehållstillstånd - betyder att en persons ansökan om asyl blivit godkänd. Du får stanna i Sverige.

Källor: Migrationsverket.se

Svenska kyrkans internationella arbete

Svenska kyrkan grundar sitt internationella arbete i sin identitet som kyrka, som en del av en världsvid gemenskap.

I Piteå församling finns en internationell grupp som samordnar, planerar och utvecklar det internationella arbetet. I gruppen finns plats både för den som vill göra en liten och tidsbegränsad insats och för den som vill lägga ner mycket tid. I januari 2010 bildade över hundra organisationer med kyrklig bakgrund en av världens största biståndsallianser, ACT-alliansen (Action by Churches Together). Idag ingår fler än 140 medlemmar i 140 länder över hela världen. Genom kyrkornas nätverk ACT-alliansen blir Svenska kyrkan större, effektivare och mer slagkraftig.

Många av ACT-medlemmarna arbetar med långsiktigt utvecklingsarbete. Men när en katastrof inträffar ställer de snabbt om sitt arbete för att svara upp mot behoven som katastrofsituationen kräver. Efter katastrofens akuta fas stöder ACT-alliansen återuppbyggnad och arbetar också för att förebygga nya katastrofer.

Vill du vara med i Piteå församlings internationella grupp och stötta internationellt arbete?

Kontakta: Eva Werner, 0911-27 40 28,
eva.werner@svenskakyrkan.se

Foto: Paul Jeffrey, ACT Alliance

Bilder från pågående hjälparbete

”Mångfald är nyckeln till utveckling”

Flyktingsituationen med behovet av evakueringsboende har präglat en stor del av Piteå kommuns arbete i höst. Kommunalrådet Helena Stenberg är rörd över människors engagemang. Samtidigt, menar hon, är behovet av dialog kring flyktingfrågor viktigt.

Tidigare i höst tog kommunfullmäktige beslut om att Piteå kommun ska ta emot 300 flyktingar per år, en fördubbling från tidigare år. Beslutet har sin grund i kommunens vilja att visa solidaritet med människor på flykt.
– Det finns en orsak till att vi strävar efter att bli 43 000 pitebor. Det handlar om att vi ska leverera välfärd till alla som bor i Piteå kommun och då behöver vi välkomna människor från Luleå och Stockholm såväl som Syrien, säger Helena Stenberg.

I många fall är fokus att möta behoven hos personer som fått permanent uppehållstillstånd och som blivit kommunplacerade i Piteå.
– Flaskhalsen är bostäder, för vi kan inte erbjuda platser om bostäder saknas. Kommunfullmäktige tog den här hösten också beslut om att tillsätta en arbetsgrupp för att hitta lösningar i bostadsfrågan och i dagsläget väntar vi på en rapport, säger hon.

Är piteborna redo för ett ökat flyktingmottagande?
– Ja, det skulle jag säga, men jag tror det är viktigt att vi har en dialog hela tiden. Och kommunen har ett jättestort ansvar att öppna upp för den dialogen. Men civilsamhället, i form av föreningsliv och kyrkan, har också ett viktigt ansvar genom att visa vad man gör och att man är tillgänglig.

I höst öppnades ett evakueringsboende på Skoogs arena där Piteå kommun försåg människor som är på väg genom landet för att söka asyl med lokal, mat och husrum. Stundtals har hösten varit intensiv, menar Helena Stenberg, men samtidigt framhåller hon att Piteå kommun som organisation fungerat. Hon är också rörd av den kärlek som visades för de människor som kom till evakueringsboendet.
– Engagemanget har gett ringar på vattnet genom att många vill vara flyktingvän och ge av sin tid.

Evakueringsboendet användes två gånger under hösten. Piteå kommuns besked till Migrationsverket, som gör placeringarna, är att kommunen ska ställa upp med 200 evakueringsplatser när det behövs.
– Vi tittar just nu på var det skulle kunna vara. Om det ska vara permanenta eller tillfälliga lösningar.
Höstens arbete med flyktingfrågan har gett Helena Stenberg förnyad insikt i att Piteå kommun är en öppen kommun, men inte per automatik.
– Det är otroligt viktigt att man pratar om det som sker och människors tankar och frågor.
Orsaker till missnöje tror hon har sin grund i rädsla för att det invanda och trygga ska upphöra eller att samhällets välfärd ska avta.
– Den oron är sund i och med att man vill försvara ett tryggt välfärdssystem, men det som kan oroa mig är att man inte känner det självklara i att man vill dela med sig. Där är satsningarna kring dialog oerhört viktiga.
– Det är klart att det finns främlingsfientlighet i Piteå, den märks främst i sociala medier. Men kärleken är mycket, mycket större.
Kärleken, menar Helena Stenberg, har märkts genom arrangemang som välgörenhetskonserten Medmänniska, Refugees Welcome på Studio Acusticum och alla insamlingar som genomförts.

Hur har höstens flyktingarbete påverkat dig?
– Jag har blivit ännu mer övertygad om att mångfald är nyckeln till utveckling för vår kommun. Människor på flykt kan vi välkomna av solidariska skäl, men också för utvecklingen i kommunen.
– Och jag har stärkts i övertygelsen att jag ska stå upp för detta. Alltid.

Text och foto: Magnus Borg

FAKTA / FLYKTINGMOTTAGNING

- Kommunfullmäktige beslutade i september att utöka avtalet med Migrationsverket för flyktingmottagning upp till 300 personer per år inklusive ensamkommande barn som fått uppehållstillstånd. För ensamkommande flyktingbarn gäller siffran 100 personer.
- Evakueringsboendet på Skoogs arena ordnade Piteå kommun snabbt för att hjälpa Migrationsverket i samband med höstens akuta läge. Evakueringsplatserna används till asylsökande innan de kommer in i systemet och får tillgång till andra typer av boenden.

Jag lever med **en rustning**

Diskrimineringen i Piteå är större än vad vi tror, men mycket beror på okunskap, snarare än dåliga intentioner. Det säger Amanda Kefle, 19 år, från Piteå, som trots att hon är född i Sverige får känna av diskriminering.

Få vet om hur stor diskrimineringen av människor med andra etniciteter är i Piteå. Mycket på grund av att många inte vet att vad de säger kan uppfattas som diskriminerande. Amanda Kefle är född i Sverige. Hon arbetar för tillfället på ett asylboende på Fagervik och är mycket engagerad i frågan. Amanda tycker att det är viktigt att Piteå kommuns invånare blir mer medvetna om vad som kan uppfattas som diskriminerande. Ibland kan folk sträcka sig efter hennes hår, bara för att det ser annorlunda ut, när hon till exempel står i kö.
– Rasism är vardagsmat för mig, men jag har lärt mig att leva med det och försökt att lära mig hur man ska ge respons, förklarar hon.

Inte bara glåpord skadar

Enkla saker som: ”Vad duktig du är på svenska”, kan vara sagt med ett gott syfte, men kan tas illa upp om konversationen inleds med denna mening. Istället kan man inleda med saker man hade frågat vem som helst: ”Vad heter du?”. Att bli bemött med detta varje dag kan få en att inte känna tillhörighet, även om man är född och uppvuxen i Sverige.
– Till exempel mötte jag en grupp kvinnor där en av kvinnorna pratade om en förkortning och då föreslog en annan att det kanske stod för ”före detta n-ordet”.
– Det kom som en chock, ibland är man verkligen inte beredd och man har inte alltid orken att ge dem en lektion i vad det egentligen innebär. Det är som om jag har en rustning som jag måste leva med för att kunna skydda mig.

En plats i samhället

Amanda har träffat flyktingar från Syrien, Eritrea, och Irak. Deras enda önskan är att få komma till Sverige och överleva. När de väl kommer fram vill de kunna börja leva sina liv som de gjort tidigare. Hitta ett jobb, gå tillbaka till skolan, och så fort som möjligt lära känna svenskar.
– Flyktingarna är vana vid en likadan vardag som vi har, men när de väntar på att få sin asylprövning beviljad eller avslagen, är det bara en lång väntan.
Amanda tycker att Piteå har hanterat den nuvarande flyktingsituationen på ett bra sätt. Pitebor har utifrån vad hon själv sett verkligen gjort vad de kunnat för att hjälpa till. Till exempel har evakueringsboendet på Skoogs arena på ett bra sätt försetts med tolkar och filtar.
– Det är otroligt hur mycket man kan ha gemensamt med någon som bott så långt borta, säger Amanda, och förklarar att man som pitebo borde engagera sig mer i att lära känna nyanlända och hitta gemensamma intressen.
– Det finns så mycket vi kan lära oss av varandra.

Text och foto: Victor Rubin och Gustav Pekkari

EN ANNORLUNDA LUNCHRAST

Hur är det att komma ensam till ett helt nytt land utan att kunna språket eller veta om man får stanna? I ett försök att förstå situationen bättre träffar vi Marwano Sbanoo, Tareeq Sbanoo och Arash Afg.

Vi möter Marwano, Tareeq och Arash en fredagsförmiddag i skolans matsal. Alla aningen nervösa, kanske vi mer än dem. Men spänningarna försvinner efter mycket skratt och missförstånd på grund av språkskillnader. Hela tiden växlas det mellan engelska och svenska för att alla ska kunna hänga med i konversationen och språkliga missar görs av allihop, missar som gör alla mer avslappnade.

Resan hit

Arash är 19 år och ursprungligen från Afghanistan. Han har under sin resa hit besökt och bott i 15 länder. När han kom till Sverige kändes det som ett bra land och han fick snabbt uppehållstillstånd.
– Jag bodde i Malmö och sedan i Öjebyn, säger Arash.
Bröderna Sbanoo är 17 respektive 20 år och kommer ursprungligen från Syrien. De har flytt utan sin familj. Valet föll på Sverige för att de hade en kusin i södra Sverige och nu har de varit här i tio månader utan att få uppehållstillstånd. Tidigare bodde bröderna i Dubai där resten av deras familj fortfarande är kvar.
– Vi är syriska medborgare och när man fyller 18 måste man tillbaka till Syrien som soldat. Jag ville inte döda någon, förklarar Marwano.
Även om de är nöjda här var inte Migrationsverkets mottagande det varmaste, åtminstone inte enligt Tareeq.
– Det var inget välkomnande, bara in i bussar, säger han.
– De sa faktiskt välkommen, inflikar hans äldre bror skämtsamt.

Väl i Piteå

Alla tre håller med om att det är bra på Strömbackaskolan och ingen verkar uppleva det som ett problem att svenska ungdomar håller sig för sig själva.
– Alla är snälla. Det finns grupper och personer som inte är välkomnande överallt, men det är inte mer här än på andra ställen, säger Marwano.
Inte heller kommer de på något de skulle vilja ändra. De har ett par lektioner per dag, samtliga lektioner och läroböcker är på svenska vilket leder till att de snabbt lär sig språket. De är väldigt nöjda med att vara här även om Piteå kan upplevas som lite tråkigt ibland.
– Det finns inget att göra här. Vi sitter hemma på helgerna, berättar Marwano.

Vilja att stanna kvar

Alla tre är inställda på att bli kvar i Norrbotten.
– Vi vill stanna i Piteå eftersom vi fått vänner här, säger Tareeq.
Bröderna skulle flyttas till Boden men fick hjälp av en kvinna som öppnade sitt hem i Norrfjärden. Det är något de båda uppskattar enormt.
När vi skiljs åt är vi alla på gott humör, nöjda efter givande samtal och en aning annorlunda men otroligt intressant lunchrast.

Text och foto: Klara Michaelson och Susanna Snell

Såpbubblor som hemligt vapen

Med en adresslapp runt halsen skickades Gert Lundström från Tyskland till Sverige. Ingen fanns på plats för att ta emot honom. Sedan september i år har han arbetat fyra dagar i veckan på järnvägsstationen i Luleå med att möta flyktingar.

När tåget dunkar längs rälsen på järnvägsstationen i Luleå och sedan stannar möter Gert Lundström, diakon i Luleå domkyrkoförsamling, upp de flyktingar som anländer. En onsdag i november med snöblandat regn och rätt kraftig vind. Gert Lundström söker sig snabbt fram till ett barn som för tillfället hamnat ensam. Han blåser några skimrande såpbubblor som virvlar runt barnet och längs perrongen. Barnet skiner genast upp.
– Har jag kunnat göra ett barn glad och gett en positiv bild av allt det här är den dagen räddad, säger Gert.

Sedan september har han tillsammans med sina kollegor från Svenska kyrkan i Luleå stått fyra dagar i veckan på järnvägsstationen i Luleå. Två tåg anländer per dag. Från början kunde det komma cirka 800 flyktingar varje dag. Nu ligger siffran på cirka 200 per dag. Den ström av flyktingar som når Luleå är framförallt människor som är på väg genom landet och som ska söka asyl. De allra flesta är på väg till Finland och har redan köpt biljett dit. Andra vill söka asyl i Sverige.

Järnvägsstationen i Luleå fungerar som en tillfällig hållplats där flyktingarna stannar knappt en timme, men det är avgörande minuter, menar Gert. Bemötandet på järnvägsstationen handlar för honom om att inte blunda för det svåra.
– Det är bara att ställa sig frågan: Vad skulle Jesus ha gjort om han var här? Han hade inte blundat. Han hade gått in och agerat oavsett vad de skriftlärda än hade sagt. Han hade gjort det han hade kunnat. Att möta de här människorna med medmänsklighet och värme är viktigast. För det hade lika gärna kunnat vara jag.

När Gert var fem år sattes han på ett tåg och skickades från Tyskland till Sverige. Avställd på järnvägsstationen i Jörn med en adresslapp om halsen fick han se hur andra barn blev hämtade, men han fick stå kvar. Efter en stund kom hans blivande adoptivföräldrar tillbaka. De hade letat efter en flicka, och därför tittade de inte på honom. Gert på tyska stavas nämligen Gerd. Vilsenheten i många flyktingbarns ansikten påverkar Gert.
– Barnen som kommer nu har blivit inkastade i något de inte förstår, de känner bara att det är fruktansvärt.
– Som barn har man inte möjlighet att välja föräldrar eller vilket land du föds i. Du föds där du föds. Eftersom vi alla är människor måste vi se det lite ur Guds syn. Vi är alla Guds verk och där har vi en uppgift att hjälpa varandra och ta hand om varandra.

Gert är född i tidigare Östtyskland och hans familj lämnade öst till förmån för väst i mitten på 1950-talet. Dåliga framtidsutsikter var orsaken till att familjen flyttade på sig. Resan var påfrestande och fick en sorglig vändning när Gerts pappa valde att begå självmord. Kvar fanns Gert, hans mamma och en lillebror.
– Mamma träffade en annan karl när vi hade kommit över till väst. Mitt minne av honom är att han hatade mig mer än allt annat och att han inte ville ha mig där. Situationen var så svår att Gerts mamma skickade iväg honom till Sverige. Som litet barn var han också allvarligt sjuk vid ett par tillfällen och när han kom till Sverige blev han mobbad. Att komma från Tyskland var inte populärt i skolan eller i samhället där han bodde. Gerts liv har vid många tillfällen varit ett rop på Gud. I sitt sökande har han kommit fram till att tron måste vara personlig och att det är viktigt att förlita sig på Gud. Den strävan ledde honom till att utbilda sig till diakon och 1991 diakonvigdes han.
– Utan Guds ingripande hade jag inte stått där jag är idag. Jag brukar säga till Gud: Använd mig som högtalare, för en högtalare kan inte själv skapa ljud. Den kan förmedla.
– Jag är ganska tokig och trivs med det, säger Gert och slår ut armarna.

På järnvägsstationen i Luleå har många flyktingar fått sig något att äta. De ställer sig sedan i en kö till de bussar som ska föra många av dem vidare till Finland. Gert och hans kollegor har hunnit dela ut några såpbubbelburkar. Många barn blåser bubblor och Gert gör sitt bästa för att fånga dem. Höga och ljusa skratt hörs. Nyligen mötte Gert ett barn på järnvägsstationen som stod helt i tystnad och stirrade. Barnet reagerade inte när Gert började blåsa såpbubblor.
– Men när jag såg till att såpbubblorna sprack mot ansiktet vaknade barnet till. Efter tio minuter jagade både han och hans föräldrar såpbubblor, säger Gert.

När flyktingarna lämnat järnvägsstationen fortsätter Gert sin arbetsdag. Intrycken finns med honom, förstås, men för Gert handlar arbetet på järnvägsstationen mycket om att vara närvarande i stunden. Många av de sår han bär på och som livet ådragit honom har han lärt sig att leva med. Gert återförenades med sin mamma i slutet på 1980-talet. De sågs cirka 30 år efter att han kom till Sverige. Känslan, beskriver Gert, var som om han varit borta tillfälligt. ”Jag förstår att du inte fick det bra i Sverige”, sade Gerts mamma när de möttes igen i Tyskland.
– Tycker du att jag gjorde rätt? frågade hon också, berättar Gert.
– Ja, svarade jag, du hade inget annat val.

Text: Magnus Borg
Foto: Maria Fäldt

FAKTA: JÄRNVÄGSSTATIONEN I LULEÅ

- Många ideella krafter samt Refugees Welcome Norrbotten, Luleå kommun, Migrationsverket, Svenska kyrkan i Luleå, Röda korset, polisen och Rädda barnen samverkar på järnvägsstationen. Röda korset och Rädda barnen står för all hantering av kläder.
- Svenska kyrkan i Luleå har personal på stationen varje dag.
- Migrationsverket har som uppgift att fånga upp dem som vill söka asyl i Sverige och ge information kring asylprocessen.
- Mellan varven kommer ensamkommande flyktingbarn som socialtjänsten tar hand om.

Foto: Magnus Borg

Flykten *till Piteå*

Alla Neme är en person som med egna erfarenheter kan berätta om resan som många flyktingar gör idag. Trots tyngden av att blicka tillbaka berättar hon sin historia.

Alla Neme kom till Sverige för två år sedan och hon håller just nu på att läsa svenska som andraspråk på Svenska för invandrare. Alla föddes i en stad i Kazakstan där hon vid 19 års ålder träffade sin man. De gifte sig, skaffade tre barn och flyttade sedan till Syrien, ett val de senare kom att ångra.
– Vi hade det väldigt bra, vi drev ett familjeföretag där vi exporterade äpplen till olika städer och andra länder. Barnen gick i en grekisk-ortodox skola och ingenstans i våra tankar fanns det planer på att måsta fly.
Men ganska snart uppstod dessa tankar hos Alla. När kriget började blev det väldigt farligt att leva i Syrien. Bomber släpptes och flera människor dog varje dag.
– När barnen gick till skolan kunde jag höra hur flygplanen flög lågt, nära husen, och jag var mycket rädd att mina barn inte skulle komma tillbaka från skolan. Även barnen var rädda, gråtandes bad de Alla, när hon till exempel skulle till doktorn, att inte gå med orden ”du kanske inte kommer tillbaka”.

Kriget märktes mest av i städerna och därför valde Alla och hennes familj att flytta ut på landet. Hennes svärmor hade ett hus i bergen där de alla kunde bo. De hade varken el, gas eller värme och de kunde inte gå till doktorn eller affärer.
– Det var som att bo i ett fängelse för även om vi inte kände av kriget lika mycket som i storstäderna kunde vi inte fara någonstans.

Kyrkan som fanns i byn ringde varje gång någon hade dött och den ringde varje dag, flera gånger. Alla och hennes familj kunde se likbilar komma körandes på rad medan de hörde kyrkklockorna ringa. Även personer som Alla kände dog.
– Det var väldigt svårt att tänka på och stressande att se varje dag.

När Alla får frågan om hon kan berätta om resan från Syrien till Sverige blir hon spänd och skakar på huvudet. Det är för svårt att prata om och hon vill inte berätta om platserna hon varit på eller människorna hon träffat på vägen. Men trots tyngden av att blicka tillbaka och minnas börjar Alla berätta. När Alla och hennes familj bestämde sig för att fly började de med att åka bil till Turkiet och sedan gjorde de samma resa som alla andra flyktingar gör idag, de satte sig i en fullsatt båt och siktade mot Grekland. När Alla berättat att de kom till Grekland tar det stopp, hon vill inte berätta mer, det blir för jobbigt för henne.

Idag är Alla 40 år och bor med sin familj här i Piteå. Hon planerar att utbilda sig till förskolelärare och är ivrig att få komma ut i arbetslivet och börja jobba som alla andra.
– Människorna här är vänliga och gör mycket för flyktingar, de hjälper om det behövs.
Alla Neme är en av miljontals som tvingats göra den tuffa resan från krig till säkerhet. Det faktum att minnena från resan är så jobbiga att det blir för svårt att prata om väcker tankar om vad dessa människor går igenom. Det är svårt för de som alltid levt i säkerhet att förstå stressen, ångesten och rädslan av att tvingas fly från sitt egna hem och tvingas lämna en plats som förr stod för trygghet, familj och minnen.

Text och foto: Linnea Andersson

Kyrkans program på SM-veckan

SVENSKA KYRKAN FINNS DÄR MÄNNISKOR FINNS

Perioden 25-31 januari 2016 kommer SM-veckan till Piteå och Svenska kyrkan finns tillsammans med EFS och Piteå kristna råd med i programmet.

LINDBÄCKSSTADION

En mötesplats för stora och små mitt bland alla tävlingar på Lindbäcksstadion. Barnaktiviteter och scoutverksamhet. Välkommen till kyrkkåtan där kaffe serveras över öppen eld.

FÖRELÄSNINGAR

Kyrkcenter, Nygatan 23
Piteå

20.00

MÅNDAG 25 JANUARI
Biskop Hans Stiglund
TISDAG 26 JANUARI
Niklas Jonsson,
OS-silvermedaljör

KONSERTER

Piteå kyrka

20.00

ONSDAG 27 JANUARI
Kören C & Hör
TORSDAG 28 JANUARI
Arctic Light
FREDAG 29 JANUARI
Hortlax Gospel
LÖRDAG 30 JANUARI
Vaimo

MUSIKANDAKTER

Havsbadskyrkan

20.00

ONSDAG 27 JANUARI
Dennis Lundqvist, Lars Sjöstedt
TORSDAG 28 JANUARI
Familjerna Sandlund, Gösta Degerman
FREDAG 29 JANUARI
Rainer Lind, Mats Björk
LÖRDAG 30 JANUARI
Sofiakören

Foto på Arctic Light: Maria Fäldt. Illustration: Amanda Mendiant

MÄSTERLIG FOLK FEST Piteå

SM VECKAN PITEÅ 2016 2016-01-25 2016-01-31 Piteå

Gloria frågar Strömbackaskolan

1. Skulle du kunna tänka dig att vara flyktingvän?
2. Hur tycker du att vi som medmänniskor kan hjälpa i flyktingkatastrofen?
3. Om du själv skulle tvingats fly, och du bara kan ta med dig en person, familjemedlem eller vän, vem skulle du ta med dig?

Julia Nydell ES1A

1. Ja, det är nog kul att lära känna nytt folk.
2. Vet inte, de får ju hjälp som bostäder och sånt.
3. Jag vill ha med familjen och min pojkvän. Jag kan inte välja en person.

Christian Fryksten BF2A

1. Ja om de är schyssta. Det är bra med vänner.
2. Ge dem pengar.
3. Mamma.

Elvis Lozic TE3A

1. Jo, för att ge dem en chans att bli integrerade.
2. Det är viktigt att prata med dem så de känner sig som en del av samhället.
3. Brorsan, vi är nära och det är kul med ett syskon.

Wilma Melander SA1B

1. Ja, de behöver hjälp när de är nya i Sverige. Allt är ju nytt för dem.
2. Ja, man kan skänka pengar och ge bort nödvändigheter när de kommer hit, som kläder med mera.
3. Ingen aning, någon som kan ta hand om en kanske.

Enkät och foto: Linnea Andersson/Strömbackaskolans samhällsprogram med medieinriktning

Ord på vägen

Det finns en rädsla! Men…

Det finns en rädsla… att den invandring vi ser kommer att leda till ett ökat tryck på bostadsmarknaden.

Det finns en rädsla… att fler barn med behov av extra språkundervisning kommer att innebära att barnen får mindre tid med sina lärare.

Det finns en rädsla… att ett större inslag av andra kulturer och religioner i vårt samhälle leder till ökad polarisering mellan olika grupper av människor.

Men… något jag lärt mig är att rädslan sällan leder oss rätt. Rädslan förkrymper oss, den gör att vi tiger när vi egentligen borde slå näven i bordet och protestera.

Var inte rädd! Jag påminner mig själv om det som Jesus så många gånger sagt (bland annat i Markusevangeliet). Han visste hur rädslan påverkade och ville istället tillföra en helt annan drivkraft. En positiv sådan: kärleken! Rädslan beskrivs i Johannes första brev som den direkta motsatsen till Kärleken (1 Joh. 3:18): Rädslan finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan…

Jag är rädd! Jag erkänner det! Jag är rädd att vi står inför många svåra utmaningar och att vårt samhälle kommer att förändras till något vi inte känner igen. Men det jag trots allt är mest rädd för är att rädslan ska få styra vårt handlande, att rädslan ska göra att vi sluter oss snarare än öppnar våra armar för dem som behöver vår hjälp.

Min enkla bön handlar därför om att kärleken i allt högre grad skulle få vara det som vägleder oss när vi formar vår framtid. Min enkla bön är att kärleken ska fördriva min rädsla.

Text: Mats Björk, tillförordnad kyrkoherde

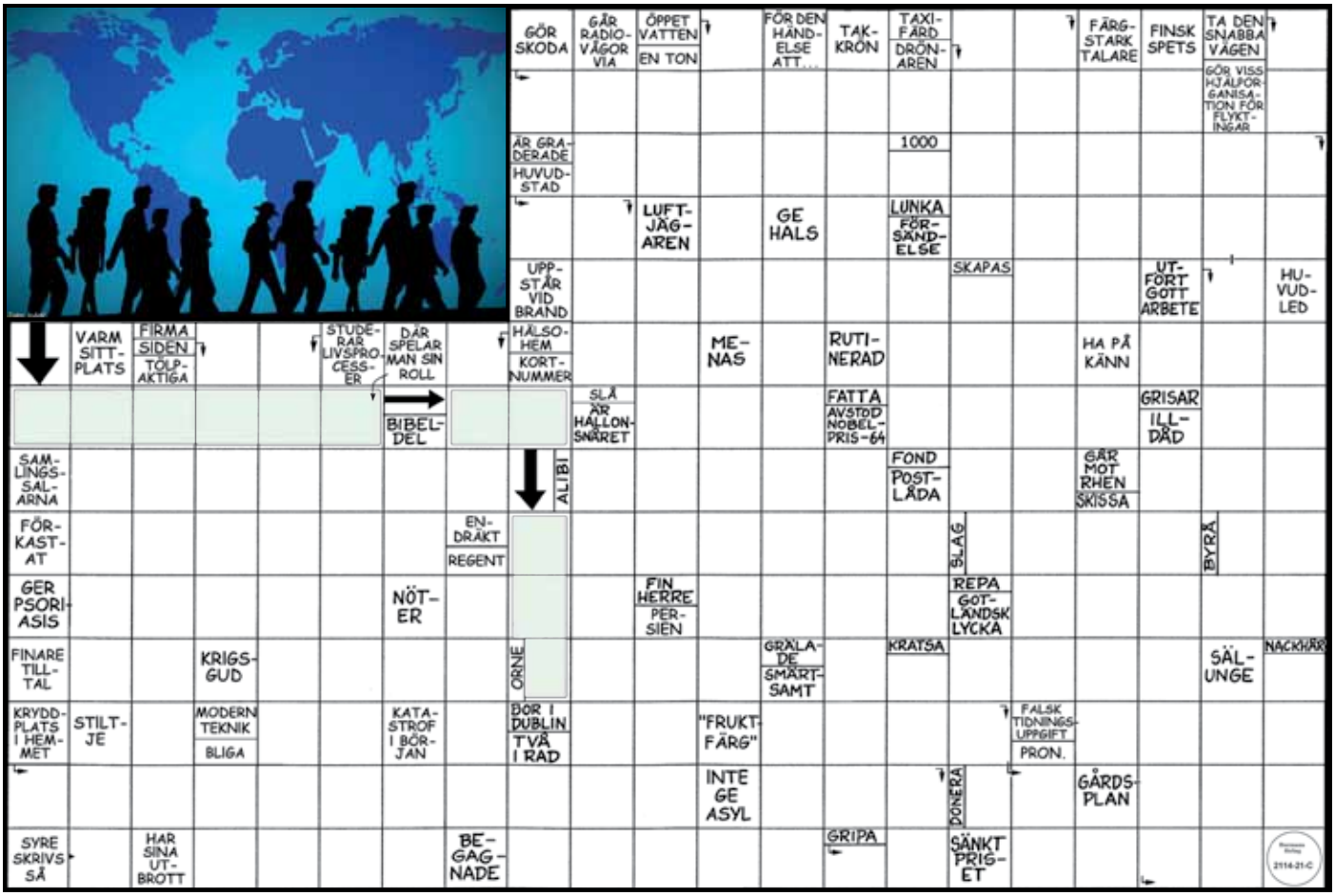

Ta chansen och vinn:

1:a pris Överraskning från Rabarber
2:a och 3:e pris Fairtrade-produkter
Vinnarna presenteras i nästa nummer av Gloria samt på vår hemsida. Korsordstävlingen är till för alla förutom församlingens anställda och förtroendevalda.

Rätt svar

Skriv ner det du får fram i de blå rutorna.
Ditt svar vill vi ha senast 31 januari 2016.
Maila: pitea.info@svenskakyrkan.se
Skicka till Piteå församling, Nygatan 23, 941 31, Piteå
Märk kuvertet med "Korsord"

Vi vann!

Vi vill härmed gratulera vinnarna i korsordstävlingen i Glorias höstnummer:
1:a pris Ywonne Fredriksson
2:a pris Christina Myrestam
3:e pris Rut Carlsson

Facit Nr 3, 2015

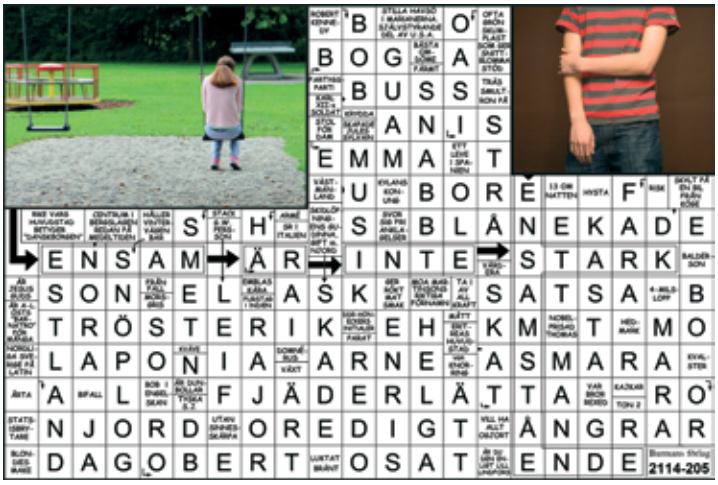

STÖD MÄNNISKOR PÅ FLYKT UNDAN KONFLIKT OCH KATASTROF!

Ge din gåva idag!
SMS:a **AKUT** till 72 905 och ge 100 kr
SWISH:a till 9001223 och skriv **AKUT**

90 SVENSK INSAMLINGS KONTROLL

Svenska kyrkan
INTERNATIONELLT ARBETE
medlem av actalliance

Ett ord på vägen i adventstid

”Det du önskar av andra ska du själv ge bort”

/ **Jesus** MATTEUS 7:12

Julens program

Julens program med gudstjänster, konserter och mötesplatser presenteras på församlingens hemsida och facebooksida och i predikoturer.

www.svenskakyrkan.se/pitea
www.facebook.com/piteaforsamling